

етия, че генералъ Гурко атакувалъ Шибченскитѣ височини и ги завладѣлъ, при това взети много знамена и артиллерия. На връщане въ града срѣцнахъ единъ офицеринъ отъ опълчението, който ѣздеше на едно доста пѣргово конче. Азъ го спрѣхъ и наченахъ да го распитвамъ отъ дѣ иде. Оказа се, че офицерина, поручикъ Дѣловъ, довелъ болни отъ Хаинъ-Кюи и отива въ настоящето врѣме къмъ завѣдущия на обоза. Дѣловъ потвърждава, че на излизане изъ Хаинъ-Кюи, той ясно чулъ бученето на орждийнитѣ гърмежи и прѣдполага, че въ Казанлъкъ имало бой, въ който трѣбва да е участвовало и опълчението. Всичкитѣ тия свѣдения ме до край разсърдиха. Нѣ Богъ не е безъ милостъ и азъ намерихъ съдѣйствие тамъ, дѣто най-малко търсѣхъ. Моя домакинъ, Панайотъ, като узналъ, че азъ се затруднявамъ въ купуване на коне, свѣтва ме да не се безпокоя за това.

«Вий, каза той «задъ Балканитѣ ще купите и по-хубави и по-евтини, а сутрѣ азъ ще ви намѣря проводникъ съ коне, който ще ви доведе до опълчението, колкото далечъ то и да е отишло!» Трабваше съ особена радостъ да приемъ предложението.

8-ий ЮЛИЙ

Извѣстието за побѣдата, която удържалъ генералъ Гурко, напълно се потвърди. Въ 10 часа сутрѣнъта назначено молебствие и парадъ. Азъ отидохъ да гледамъ. Два полка, отъ които едина Волинския, който се отличавалъ при преминаването прѣзъ Дунава, построени четирехъгжлнѣ; въ средата турнатъ аналогъ и при него знамената вземени отъ турцитѣ.

Равно въ 10 часа стигна Великия Князь на конь и шагомъ обиколи рѣдоветѣ, като поздравляваше съ побѣдата; единодушното, грѣмогласното ура бѣше отговора на поздравленията на Великия Князь; мнозина, въ вѣсторга на увлечението, хвърляха шапкитѣ си на горѣ.

Слѣдъ молебствието Главнокомандующия още единъ пѣтъ поздравя съ побѣдата и сетнѣ войската мина церемониаленъ маршъ. Съ това се свърши официалното тържество, нѣ не и неофициалното, за което, както се вижда, командиритѣ на